

Arrest

nr. 56 927 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GEVERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 2 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 november 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 24 september 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 september 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U bent gehuwd met B.(...) (O.V. 6.352.577). Uw echtgenoot werkte als uroloog in het stedelijk ziekenhuis nr. 9 in Grozny. In november 2008 stonden er 's avonds plots enkele onbekende gewapende mannen voor de deur van jullie appartement. Eén van hen had een schotwonde in de buik en was er erg aan toe. Ze vroegen uw echtgenoot om hem te behandelen. Nadat uw echtgenoot de gewonde man had verzorgd, gingen de mannen weer weg. Jullie waren echter bang dat de ordediensten deze mannen gevolgd hadden. Daarom gingen jullie onmiddellijk met jullie zoontje naar uw ouders die ook in Grozny wonen. De volgende ochtend werd uw echtgenoot daar opgebeld door een buurman. Hij zei dat Kadyrovtsi jullie appartement doorzocht hadden en dat ze bij hem naar jullie waren komen vragen. Jullie vertrokken dezelfde dag naar het dorp Girzel in de regio Gudermesky waar uw schoonouders wonen. In de namiddag kwamen de ordediensten al bij uw ouders in Grozny langs op zoek naar jullie. Uw echtgenoot bracht u en jullie zoontje in Girzel onder bij verre familieleden van hem. Hij reisde zelf onmiddellijk verder naar Khasavyurt, Dagestan. Onderweg werd hij opgebeld door een collega van hem. Hij waarschuwde uw echtgenoot dat Kadyrovtsi ook in het ziekenhuis naar hem waren komen vragen. Twee weken later belde uw echtgenoot u op om te zeggen dat hij in België was. De ordediensten kwamen verschillende keren langs bij uw schoonouders op zoek naar jullie. U bleef ondergedoken bij de familieleden van uw echtgenoot. Via de telefoon vernam u van uw moeder dat Kadyrovtsi verschillende keren langskwamen bij hen in Grozny op zoek naar uw echtgenoot en u. Er kwamen ook convocaties op uw naam toe. In december 2008 namen de ordediensten uw vader en uw broer een eerste keer mee voor ondervraging. Op 2 januari 2009 werden ze opnieuw meegenomen. Die keer werden ze ernstig mishandeld. Op 3 januari 2009 overleed uw vader aan de verwondingen die hij hierbij opgelopen had. Uw broer werd daarna nog enkele keren meegenomen en mishandeld. In december 2008 had u een reispaspoort bekomen door tussenkomst van de oom van uw man, B.(...), de vice-minister van Gezondheid. U vertrok in oktober 2009 met de taxi naar Kizil-Yurt, Dagestan. Vandaaruit reisde u met de trein via Moskou naar Brest, Wit-Rusland. Daar nam u de trein naar Teraspol, Polen. Aan de grens werd u echter tegengehouden en hebt u een asielaanvraag ingediend bij de Poolse autoriteiten. U hebt de beslissing inzake uw asielaanvraag in Polen niet afgewacht, maar reisde per wagen verder naar België waar u op 2 november 2009 bent aangekomen. U vroeg op 24 november 2009 asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw moeder vernomen dat Kadyrovtsi twee of drie keer per maand bij haar langskomen op zoek naar jullie. Op een keer namen ze de convocaties mee die op uw naam waren toegekomen alsook de overlijdensakte van uw vader.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw intern paspoort, uw huwelijksakte, en de geboorteakte van uw zoontje.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de ordediensten omwille van de problemen van uw echtgenoot, B.(...) (O.V. 6.352.577), die als arts een gewonde rebel had verzorgd.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, B.(...) (O.V. 6.352.577), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat zijn verklaringen aangaande zijn illegale binnenkomst in de Europese Unie via Polen niet geloofwaardig waren. Verder kon hij onaannemelijk weinig informatie geven over zijn vervolgers. Zijn verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten bevatten tenslotte nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden. Een kopie van deze beslissing is toegevoegd aan uw dossier. Deze beslissing werd bij arrest d.d. 29/01/2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in uw land van herkomst gezocht werd door de autoriteiten omwille van de problemen van uw echtgenoot waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag. Ook aan uw verklaringen dat uw vader en uw broer werden ondervraagd en mishandeld door de ordediensten, en dat uw vader gestorven is aan de verwondingen die hij hierbij opgelopen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 4-6), kan geen geloof gehecht worden. Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig wordt ondermijnd door de volgende vaststellingen.

Zo hebt u in de periode dat u reeds gezocht werd door de autoriteiten en u ondergedoken zat bij familieleden van uw echtgenoot toch nog stappen ondernomen om bij de bevoegde overheidsinstanties een reispaspoort te verkrijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 3), dat u in december 2008 ook effectief bekomen hebt, zoals blijkt uit de stempel die werd aangebracht in uw intern paspoort (pagina 19). U beweerde weliswaar dat u zich niet zelf tot de autoriteiten gewend hebt, maar dat de oom van uw echtgenoot, B.(...), vice-minister van Gezondheid, voor u dit reispaspoort heeft bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 3). Deze uitleg is echter niet aannemelijk, aangezien uw gegevens op die manier hoe dan ook onder de aandacht komen van de autoriteiten die u reeds viseren. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB. Bovendien kon u niet eens uitleggen hoe de oom van uw echtgenoot dit dan concreet heeft kunnen regelen voor u. U wist slechts dat het via kennissen van hem gebeurde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 3). Ook uw uitleg dat u uw reispaspoort niet lang na het ontstaan van uw problemen reeds bekomen had en dat Kadyrovtsi niet onmiddellijk alle informatie doorgeven aan andere instanties (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 7), is weinig overtuigend.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt verder ondermijnd door uw verklaring dat u na uw vertrek uit Tsjetsjenië blijkbaar gewoon onder uw eigen naam per wagen en vervolgens per trein door de Russische Federatie gereisd bent. U verklaarde toch dat u onderweg enkele keren uw intern paspoort hebt moeten tonen tijdens identiteitscontroles door ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 4). Uw uitleg dat u weinig risico liep, omdat u enkel in Tsjetsjenië gezocht werd en niemand wist waar u was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 4), is weinig overtuigend. Te meer daar u stelde dat u sinds november 2008 tot uw vertrek uit Tsjetsjenië in oktober 2009 ondergedoken leefde bij de familieleden van uw echtgenoot in Girzel, en dat u gedurende heel die periode bijna niet durfde buitenkomen uit angst om gearresteerd te worden door de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 06/09/2010, p. 3, 5-6). Dergelijk gedrag strookt niet met de door u beweerde vrees voor vervolging.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet

geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw intern paspoort, uw huwelijksakte, en de geboorteakte van uw zoon, bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zij aanduidt als 'een eerste middel aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling en de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut', voert verzoekster aan dat op grond van een brief van UNHCR verwerende partij aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië, ofschoon nog steeds complex, drastisch veranderd is. Nochtans, zo merkt ze op, is er in de regio nog steeds een structureel probleem wat de schending van de mensenrechten betreft, hetgeen naar haar mening door verwerende partij niet wordt ontkend, doch wel wordt geminimaliseerd. Verzoekster citeert vervolgens enkele UNHCR-rapporten van 2009 waaruit naar haar mening duidelijk blijkt dat personen die op eender welke manier in het conflict betrokken zijn geweest, tot op vandaag nog voor hun leven dienen te vrezen. Verder verwijst ze naar een in juni 2010 opgesteld rapport van de 'Parliamentary Human Rights Group' van het 'Houses of Parliament' van het Verenigd Koninkrijk en ze merkt op dat hieruit duidelijk blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië, na een verbetering in 2007 en 2008, sinds 2009 terug gevoelig verslechtert. Ze stelt vervolgens dat aangezien verwerende partij haar beslissing voornamelijk motiveert door te verwijzen naar de gunstige evolutie in 2007 en 2008 en gelet op het feit dat laatstgenoemd rapport de lidstaten van de EU uitdrukkelijk aanbeveelt hun asiel- en uitwijzingsbeleid met betrekking tot de Tsjetsjenen grondig te herzien, enkel kan geconcludeerd worden dat verwerende partij onrechtmatig heeft besloten om haar de hoedanigheid als vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut te ontfangen. In een tweede middel, getiteld 'annulatie van de beslissing', werpt verzoekster op dat in het geval de Raad van oordeel zou zijn dat de subsidiaire beschermingsstatus haar niet kan toegekend worden, zij in ondergeschikte orde de vernietiging van de betwiste beslissing vraagt. Ze is immers van mening dat bijkomend onderzoek vereist is naar de situatie waarin zij zou terechtkomen in Tsjetsjenië. Dergelijk onderzoek is, zo stelt ze, nodig om uit te maken in welke mate het politieke klimaat en de stabiliteit in de regio kan verhinderen dat haar leven al dan niet in ernstig gevaar is. Verzoekster merkt voorts op dat (daar) waar verwerende partij haar beslissing voornamelijk motiveert door te verwijzen naar de gunstige evolutie in 2007 en 2008, uit het door haar aangebrachte document, meer bepaald het rapport van de Parliamentary Human Rights Group van het Houses of Parliament, echter duidelijk blijkt dat deze trend gevoelig werd omgekeerd sinds eind 2008 en vooral in 2009. Volgens haar werd hier niet de nodige aandacht aan besteed. Ze vraagt de Raad dan ook om in subsidiaire orde de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen.

2.2. Aangezien verzoekster in haar eerste middel inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In haar tweede middel voert verzoekster aan dat onvoldoende aandacht werd besteed aan een verslechtering van de situatie in Tsjetsjenië sinds 2008, waaruit de Raad besluit dat verzoekster de schending van de zorgvuldigheidsplicht opwerpt. De twee door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3. De bestreden beslissing, waarbij verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht omwille van het

feit dat zij er door de ordediensten vervolgd wordt naar aanleiding van de problemen van haar echtgenoot B., die als arts in het verleden een gewonde rebel zou hebben verzorgd. De commissaris-generaal wijst er in de eerste plaats op dat hij in het kader van de asielaanvraag van de echtgenoot van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan diens asielrelaas. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij in haar land van herkomst door de autoriteiten wordt gezocht omwille van de problemen van haar echtgenoot, op wiens relaas zij zich dus beroept voor haar asielaanvraag. De commissaris-generaal merkt verder op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen dat haar vader en haar broer werden ondervraagd en mishandeld door de ordediensten, en dat haar vader gestorven is aan de verwondingen die hij hierbij zou hebben opgelopen. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het gedrag van verzoekster haar beweerdde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnt. De commissaris-generaal wijst in dit verband eerst op de vaststelling dat verzoekster in de periode dat zij reeds gezocht werd door de autoriteiten en ondergedoken zat bij familieleden van haar echtgenoot, toch nog stappen heeft ondernomen om bij de bevoegde overheidsinstanties een reispaspoort te verkrijgen. Vervolgens wijst hij op het gegeven dat verzoekster na haar vertrek uit Tsjetsjenië blijkbaar gewoon onder haar eigen naam per wagen en vervolgens per trein door de Russische Federatie is gereisd. De commissaris-generaal oordeelt tot slot dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad wenst in de eerste plaats op te merken dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, geenszins de problematiek van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië heeft geminimaliseerd. De commissaris-generaal heeft, zo blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing, zeer duidelijk erkend dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van de schending van de mensenrechten. Hij heeft er in dit verband evenwel op gewezen dat hiervoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk zijn, zodat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Dit kan echter niet worden beschouwd als het minimaliseren van de Tsjetsjeense mensenrechtenproblematiek.

2.5. Wat verzoeksters grief betreft dat de commissaris-generaal zijn beslissing voornamelijk heeft gemotiveerd door te verwijzen naar de gunstige evolutie in Tsjetsjenië in 2007 en 2008, waaruit ze vervolgens concludeert dat hij 'onrechtmatig' tot de weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus heeft besloten, merkt de Raad op dat deze feitelijke grondslag mist. Immers, uit de hierboven weergegeven motieven blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing geenszins in hoofdzaak gebaseerd is op de algemene situatie in Tsjetsjenië, doch wel op de verscheidene vaststellingen die hij heeft gedaan naar aanleiding van de individuele beoordeling van verzoeksters asielrelaas, met name dat aan haar verklaringen dat zij in haar land van herkomst gezocht zou worden omwille van de problemen van haar echtgenoot geen geloof kan worden gehecht, dat aan haar verklaringen dat haar broer en haar vader werden ondervraagd en mishandeld door de ordediensten, waarbij haar vader het leven zou hebben gelaten, evenmin geloof kan worden gehecht, en dat de aannemelijkheid van haar vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig wordt ondermijnd door haar eigen gedrag. De Raad stelt vast dat verzoekster op generlei wijze ingaat op deze pertinente motieven, waardoor deze gehandhaafd blijven.

2.6. Aangaande verzoeksters verwijzing naar enkele UNHCR-rapporten van 2009 en haar betoog dat uit deze rapporten duidelijk blijkt dat personen die op eender welke manier in het conflict betrokken zijn geweest tot op vandaag nog voor hun leven dienen te vrezen, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat zij deze stukken niet aan het dossier/ het verzoekschrift heeft toegevoegd, zodat de Raad er geen kennis van kan nemen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt in Tsjetsjenië bij een ernstig conflict betrokken te zijn geweest waardoor ze nog steeds vervolging zou moeten vrezen. Immers, zoals reeds werd vastgesteld, kan aan haar relaas, meer bepaald haar beweerdde problemen met en vervolging door de autoriteiten omwille van het feit dat haar echtgenoot in het verleden aan een rebel medische hulp heeft verleend, geen geloof worden gehecht.

2.7. Voorts dient erop te worden gewezen dat, om in aanmerking te komen voor het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming, het niet volstaat op louter algemene wijze te verwijzen naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties daaromtrent. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade

dient immers in concreto te worden aangetoond (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster blijft hierover in gebreke. Waar verzoekster beweert dat zij op grond van het door haar aangebrachte rapport van de 'Parliamentary Human Rights Group' van het 'Houses of Parliament' van het Verenigd Koninkrijk, en haar uiteenzetting dat hieruit duidelijk blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië, na een verbetering in 2007 en 2008, sinds 2009 terug gevoelig is verslechterd en de lidstaten van de Europese Unie uitdrukkelijk worden aanbevolen om hun asiel- en uitwijzingsbeleid te herzien, in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming, kan zij niet worden bijgetreden. Verzoekster betreft dit rapport immers niet in het minst op haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854).

2.8. Aangezien verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht, kan zij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster zich beroept op de actuele situatie in haar land van herkomst om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat haar "(...) leven of (...) persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). De Raad stelt vast dat verzoekster met de algemene verwijzing naar enkele titels van rapporten met betrekking tot de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten in haar land van herkomst en de neerlegging van het rapport van de 'Parliamentary Human Rights Group' van het 'Houses of Parliament', dat eveneens op algemene wijze de schending van de mensenrechten in Tsjetsjenië aankaart, niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, doch dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen er sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kunnen niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet geviséerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten (stuk 14, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' 15/03/2010). Bijgevolg is de situatie er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. In zoverre verzoekster de commissaris-generaal onzorgvuldig handelen verwijt bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming, doordat hij niet de nodige aandacht zou hebben besteed aan de verslechtering van de situatie in Tsjetsjenië sinds eind 2008 en vooral in 2009, na een gunstige evolutie in 2007 en 2008, wat volgens verzoekster wordt aangetoond in het door haar gevoegde rapport, mist het middel elke grondslag. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarop hij zich in casu heeft gebaseerd, geactualiseerd is tot maart 2010 (stuk 14, Landeninformatie, 'Subject Related Briefing – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië' 15/03/2010). Verzoekster verheldert geenszins op welke wijze het rapport van de 'Parliamentary Human Rights Group' van het 'Houses of Parliament' van het Verenigd Koninkrijk, dat werd opgesteld in juni 2010 aanleiding zou geven tot een ander besluit met betrekking tot de subsidiaire bescherming dan wat in punt 2.8. werd weergegeven.

2.10. De Raad stelt vast dat zij over voldoende essentiële elementen beschikt om tot een uitspraak te kunnen komen waardoor er geen reden is om de beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat geen rekening werd gehouden met recente gegevens. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN